

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků domů Manětínská 23, 25 v Plzni**, IČ: 26328861, se sídlem Manětínská 1502/23, Plzeň, zastoupeného Ing. V. Ž., obecným zmocněncem, bytem..., proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem nám. Republiky 16, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2013, č. j. MMP/014091/13,**

t a k t o:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) byla dne 4. 2. 2013 doručena žaloba směřující proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností (dále jen „žalovaný“), ze dne 17. 1. 2013, č. j. MMP/014091/13, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2012, č. j. UMO1/17088/12. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl návrh žalobce ve věci zachování pokojného stavu na veřejném parkovišti v Manětínské ulici podle § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a to v podobě zabránění společnosti Manhattan Development s.r.o., IČ: 28227948, se sídlem U Libeňského pivovaru 63/2, Praha 8, v provádění jakýchkoli stavebních úprav na pozemcích parc. č. 1626/80, 81, 188 a 220 v k. ú. Bolevec, zejména pak na pozemcích parc. č. 1626/77, 78 a 94 a na pozemku parc. č. 3613 v k. ú. Bolevec; a dále v zajištění provozu po obslužné komunikaci Manětínská na pozemku parc. č. 1626/77 v k. ú. Bolevec, pouze v rozsahu stávajícího zásobování obchodního centra a nutné údržby objektu.

Žalobce se neztotožňuje s posouzením správních orgánů, které zpochybnilly právní nárok obyvatel Manětínská 23 a 25 na užívání předmětného parkoviště k parkování svých vozidel. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že dřívějším rozhodnutím správního orgánu bylo vlastníku objektu nařízeno, aby zajistil náhradní odstavnou plochu pro obyvatele sousedních bytových domů a obyvatele Manětínské 23 a 25, kteří tuto náhradní plochu také v dobré víře po dobu delší 10 let užívali, aniž by proti tomu vlastník jakkoli zasahoval. V současnosti však v důsledku dostavby obchodního centra došlo ke zřejmému zásahu do pokojného stavu, neboť není respektováno vydržení práva užívání parkoviště pro obyvatele dvou konkrétních vchodů v Manětínské ulici. Žalobce je toho názoru, že svévolný zásah do pokojného stavu nelze odůvodnit prostým vlastnictvím nemovitosti, ani existencí pravomocných rozhodnutí na dostavbu obchodního centra. Navrhuje proto zrušit vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro jejich zmatečnost a nesprávnost a dále navrhuje

následující: „Vzhledem k tomu, že došlo k porušení pokojného stavu na veřejném parkovišti v Manětínské ulici a na komunikaci Manětínská, který zde panoval po dobu více než 10 let, a vzhledem k tomu, že soudu je znám protiprávní stav v oblasti dopravy v pohybu a klidu na sídlišti Košutka a také vzhledem k tomu, že existují důvodné pochybnosti o správnosti postupu vlastníka a správních orgánů v předchozích stavebně správních řízeních na dostavbu OC Gerská, ale také i o postupu samosprávných orgánů při zajišťování práva vlastníků zkolaudovaných bytových domů na sídlišti Košutka na odstavení vozidel v blízkosti jejich domů, žádá soud primátora města Plzně, aby neprodleně zajistil vydání rozhodnutí o uvedení veřejného parkoviště a komunikace Manětínská do pokojného stavu, který umožní užívání parkoviště obyvatelům Manětínské a Kralovické ulice pro odstavení vozidel v dostatečné míře. Protože vlastník objektu již provádí dostavbu OC Gerská, nechť je tento pokojný stav, nastolený prostřednictvím náhradních opatření, srovnatelný se stavem před 27. 9. 2012“.

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a mezi které se řadí i podmínka věcné a místní příslušnosti soudu.

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany podle § 5 občanského zákoníku. Podle tohoto ustanovení došlo-li ke zřejmému zásahu do pokojného stavu, lze se domáhat ochrany u příslušného orgánu státní správy, který může předběžně zásah zakázat nebo uložit, aby byl obnoven předešlý stav. Tím není dotčeno právo domáhat se ochrany u soudu. Krajský soud se tedy zabýval podstatou právní úpravy obsažené v citovaném ustanovení a charakterem správního řízení vedeného k ochraně pokojného stavu.

Již ze systematického zařazení ustanovení § 5 občanského zákoníku je patrné, že ochrany se zde má dostat soukromým zájmům fyzických a právnických osob, tj. právům vyplývajícím z občanskoprávních vztahů (§ 1 občanského zákoníku), nikoli veřejným subjektivním právům dle soudního řádu správního (k tomu srovnej shodně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 8 As 2/2005 - 32, publikovaný pod č. 908/2006 Sb. NSS, nálezný Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 142/98, publikovaný pod č. 65/1998 Sb. ÚS, či stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2003, sp. zn. Pl. ÚS st. 18/03).

Jak v této souvislosti dále doplnil zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2008, č. j. Konf 8/2008 - 4, publikovaném pod č. 1784/2009 Sb. NSS, kritériem pro rozlišení toho, zda se ve věci jedná o práva veřejná, nebo o práva soukromá, od čehož se následně odvíjí pravomoc toho kterého typu soudu (zde soudu rozhodujícího ve správním soudnictví oproti soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení) je charakter vztahu, v němž byla žalobcova práva dotčena. Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda tento vztah je vztahem mezi žalobcem a orgánem veřejné moci, nebo zda se naopak jedná o vztah mezi sobě rovnými subjekty, do nějž orgán moci veřejné vstoupil jako „neustranný třetí“, aby o právech a povinnostech autoritativně rozhodl.

V posuzované věci se přitom jedná o vztah posledně uvedený. Základem, z něhož vychází veškeré snahy žalobce o zjednání nápravy, které nakonec vyústily v podání jeho návrhu na poskytnutí ochrany podle § 5 občanského zákoníku, je spor mezi žalobcem

a společností Manhattan Development s.r.o. jako stavebníkem a vlastníkem pozemků, na kterých se nachází dotčené parkoviště, ohledně zachování pokojného stavu na uvedeném parkovišti a na komunikaci Manětínská ve stavu, který zde panoval před 27. 9. 2012 a který místním obyvatelům umožňoval řádnou obsluhu a užívání zkolaudovaných domů Manětínská 23 a 25. Sám žalobce v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že zde proti sobě stojí dvě práva, a to právo vlastnické zapsané v katastru nemovitostí a právo vydržení, které vzniklo obyvatelům Manětínské ulice užíváním parkoviště po dobu delší 10 let, aniž by proti tomu vlastník zapsaný v katastru nemovitostí cokoli namítal.

Je tedy zřejmé, že v daném případě se jedná o rozhodování ve věcech soukromoprávních, o nichž přísluší rozhodnout soudu v občanském soudním řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Zvláštní senát se ve shora citovaném rozhodnutí k této otázce vyslovil tak, že *„pokud již v soukromoprávní věci správní orgán rozhodl na základě speciálního kompetenčního ustanovení § 5 občanského zákoníku, může se žalobce obrátit na soud v občanském soudním řízení jednajícím podle části páté občanského soudního řádu, který uváží, zda došlo k zásahu do pokojného stavu a zda je na místě takový zásah zakázat nebo uložit obnovení stavu předešlého“* (srovnej rozhodnutí ze dne 8. 10. 2008, č. j. Konf 8/2008 - 4, publikované pod č. 1784/2009 Sb. NSS). Krajskému soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví tak nepřísluší napadené rozhodnutí přezkoumat a ve věci rozhodnout.

S ohledem na výše uvedené proto krajský soud posoudil žalobu jako nepřipustnou [§ 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a tuto odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud návrh odmítne tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.¹²⁾ Poznámka pod čarou ¹²⁾ odkazuje na část třetí a část pátou občanského soudního řádu. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu, a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3, věta první, s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k okresnímu soudu (§ 249 odst. 1 o. s. ř.), a to tak, aby v této

lhůtě žaloba došla k soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení (§ 82 o. s. ř.).

V Plzni dne 14. února 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová